

ทัศนคติของชุมชนที่มีต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์
กรณีศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี
Attitudes in the community toward maintaining ethnic groups' cultures
Case study: Karen Ethnic Group, Dan Chang District, Ban Huai Hin Dam,
Suphanburi Province

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาทัศนคติของชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมกะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี 2) เพื่อศึกษาวัฒนธรรมของชุมชน ชาวกะเหรี่ยงโปว์บ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน สำหรับงานวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้คือ กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 356 คน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ผลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ สำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพเครื่องมือที่ใช้คือ ผู้วิจัยได้ใช้ลักษณะเครื่องมือในการวิจัยแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 10 คน ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน ภาคชุมชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ และศึกษาข้อมูลจากเอกสารต่างๆ วิเคราะห์เนื้อหาและสรุปผลเชิงพรรณนา

ผลจากการศึกษาพบว่า 1.ทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า ทัศนคติทางด้านอารมณ์และด้านความรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก 2.ชุมชนบ้านห้วยหินดำมีวัฒนธรรมที่สะท้อนถึงความเคารพและความผูกพันกับธรรมชาติ มีวัฒนธรรมการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง คนในชุมชนมีความรู้ เข้าใจ เห็นคุณค่า และเข้าใจในความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งส่งผลดีต่อการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมของชุมชน

คำสำคัญ: ทัศนคติ กลุ่มชาติพันธุ์ กะเหรี่ยงโปว์ การอนุรักษ์

Abstract

The objectives of this study were 1) to study the community's attitude towards the Karen culture of Ban Huai Hin Dam, Dan Chang District, Suphanburi Province

2) To study Pwo Karen community's culture of Ban Huai Hin Dam, Dan Chang District, Suphanburi Province.

The researcher used a mixed research method. The sample group used was the Karen ethnic group, Ban Huai Hin, Dam Dan Chang District, Suphanburi Province, with 356 people, using the random sample selection method. The tool used is a questionnaire. Results were analyzed by finding frequencies and percentages. For qualitative research, the tools used were the researcher used an in-depth interview research tool. The researcher used a method to select a purposive sample of 10 people, including government agencies. Private sector agencies Ban Kuai Hin Dam Karen Ethnic Community Sector and study information from various documents. The content was analyzed, and the results were summarized descriptively. The results of the study found that the attitudes of

people in the community towards the culture of the Karen ethnic group, the overall is at its highest level. When considering the details, it was found that emotional and knowledge attitudes were at the highest level. Ban Huai Hin Dum community has a culture that reflects respect and connection with nature. They have their own unique culture of dressing. People in the community have knowledge, understanding, appreciation, and an awareness of their identities are. It has a positive effect on the preservation and inheritance of community culture.

Keyword: Attitude, ethnic group, Pwo Karen community, Conservation

ความเป็นมาของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีกลุ่มคนหลากหลายชาติพันธุ์อาศัยอยู่ร่วมกันมาเป็นเวลานานตั้งแต่ยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเกิดจากการอพยพ หลีกหนีภัยเพื่อมาตั้งถิ่นฐานรกรากตามภูมิภาคต่างๆในประเทศ จนทำให้เกิดความหลากหลายในด้านต่างๆตามภูมิภาค อาทิเช่น ด้านวิถีชีวิต ด้านความเป็นอยู่ ด้านวัฒนธรรม ด้านประเพณีความเชื่อ ด้านอาชีพ เป็นต้น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นความหลากหลายที่มีความงดงามและเป็นเอกลักษณ์โดดเด่น ซึ่งความหลากหลายที่ได้กล่าวถึงก่อนหน้าได้ขึ้นอยู่กับว่ากลุ่มชนชาติพันธุ์ต่างๆจะสืบทอดหรือสื่อสารออกมาอย่างไร รูปแบบไหน ให้ได้ทราบว่ากลุ่มชนชาติพันธุ์ของตนนั้นยังคงอยู่ให้สืบทอดต่อไป

ชาวกะเหรี่ยงในประเทศไทยมีสองกลุ่มใหญ่ กลุ่มแรกคือ กะเหรี่ยงสะกอ กะเหรี่ยงกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า “ปกากะญอ” นอกจากนี้ยังมีชื่ออื่นที่คนข้างนอกเรียกคนกลุ่มนี้ เช่น ยางกะเลอ ยางขาว ยางป่า คนไทยมักเรียกกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ว่า กะเหรี่ยงขาว ยางขาว ขณะที่คนพม่า เรียกกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ว่า เบอมาคะฉิ่น หรือกะเหรี่ยงพม่า กลุ่มที่สองคือ กะเหรี่ยง โบว์ ที่เรียกตัวเองว่า ไผ่ลั่ว คนไทยจะเรียกกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ว่ายางโป พม่าจะเรียก ตะเลงคะฉิ่น หรือกะเหรี่ยงมอญ นอกจากนี้ยังมีกะเหรี่ยงกลุ่มย่อยที่นอกเหนือจากสองกลุ่มใหญ่นี้ คือ กะเหรี่ยงคะยาหรือบเว กับกะเหรี่ยงแบที่มีชื่อเสียงเรียกหลากหลายว่า ตองสู ตองตู และปาโอที่มีจำนวนน้อยที่สุด และส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน (ขวัญชีวัน บัวแดง, 2566)

จังหวัดสุพรรณบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีกลุ่มชนชาติพันธุ์ค่อนข้างหลากหลายอาศัยอยู่ อาทิ เช่น ไทยพวน ไทย-จีน ไทย-เขมร ไทยทรงดำ (ไทยโซ่ง) ไทยพื้นถิ่น ไทยญวน มอญ ลาวเวียง ลาวครั่ง ละว้า และกะเหรี่ยง เป็นต้น ซึ่งกลุ่มชาติพันธุ์ชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่ในสุพรรณบุรีจะอาศัยอยู่ที่อำเภอด่านช้างเป็นส่วนใหญ่ซึ่งเป็นพื้นที่ ที่ปกคลุมไปด้วยป่าไม้และมีภูเขาค่อนข้างเยอะ อำเภอด่านช้างซึ่งเป็น 1 ใน 10 อำเภอของจังหวัดสุพรรณบุรี ประกอบด้วย 7 ตำบลเป็นพื้นที่ที่อยู่อาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ที่อพยพหนีการรุกรานมาจากประเทศเมียนมาร์ กระจัดกระจายในหลายตำบล โดยส่วนใหญ่กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงจะอาศัยอยู่ในตำบลวังยาวและตำบลองค์พระเป็นส่วนมาก(สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี, 2566)

ชุมชนบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงโบว์ที่มีการตั้งถิ่นฐานมานานกว่า 200 ปี โดยประวัติของชาวกะเหรี่ยงแถบภาคตะวันตกเริ่มในช่วงที่มีการหนีการรุกรานของชาวพม่าเข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่ช่วงต้นรัตนโกสินทร์และได้ทูลขอพระมหากษัตริย์ของไทยในสมัยนั้นจนได้รับอนุญาตให้สามารถอาศัยอยู่ในประเทศไทยได้ ชาวกะเหรี่ยงจึงแยกย้ายไปอาศัยตามลำน้ำสำคัญๆ กระจายอยู่ในหลายจังหวัดของภาคตะวันตก ตั้งแต่จังหวัดตาก อุทัยธานี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี และเพชรบุรี ชาวบ้านห้วยหินดำเป็นหนึ่งในกลุ่มชาวกะเหรี่ยงที่อพยพมาอาศัยตามลำน้ำตะเพิน ซึ่งชาวกะเหรี่ยงจะเรียกตัวเองว่า ไผ่ลั่ว มีความหมายถึง ความบริสุทธิ์ แต่ในภาษาที่ใช้เรียกทั่วไป คือ กะเหรี่ยงโบว์ กลุ่มชาติพันธุ์ย่อยคนละกลุ่มกับกะเหรี่ยงสะกอหรือปกากะญอที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ทางภาคเหนือ ตั้งแต่ชุมชนตั้งถิ่นฐานในพื้นที่บริเวณนี้ได้ดำรงวิถีชีวิตแบบพึ่งพิงธรรมชาติมีวัฒนธรรมและจารีตประเพณีเป็นเสมือนบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิต มีระบบการเกษตรแบบตัดฟันแล้วเผาหรือการทำไร่หมุนเวียน เพื่อปลูกข้าวและพืชผักไว้บริโภคในครัวเรือน จนกระทั่งช่วงปี พ.ศ.2517 รัฐบาลได้เปิดให้มีการสัมปทานไม้ในพื้นที่บริเวณนี้ การสัมปทานทำให้ไม้ใหญ่ที่เคยมีหายไปแทบจะทั้งหมดและยังส่งผลให้ลำห้วยเหือดแห้งลง(สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี, 2566)

ต่อมาชุมชนรวมตัวกันเพื่อดูแลให้ป่าฟื้นคืนสภาพ ในขณะที่วัยนั้นก็ต้องเผชิญกับนโยบายการประกาศพื้นที่อนุรักษ์ซึ่งผนวกกับการเอาที่ทำกินซึ่งเป็นไร่หมุนเวียนเข้าไปในเขตอุทยานด้วยและแม้ว่าหลายฝ่ายจะพยายามสร้างเวทีเพื่อพูดคุยแนวทางแก้ปัญหาแต่ยังคงเป็นประเด็นที่ไม่มีคำตอบชัดเจนจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามที่ป่าที่ชุมชนจัดการมาเป็นเวลากว่า 10 ปี ได้ฟื้นสภาพขึ้นมามากทำให้เกิดความภาคภูมิใจแก่ชุมชน แนวทางต่อไปของชุมชนคือการสร้างความรู้แก่เยาวชน และสร้างคนทำงานรุ่นใหม่ให้เข้ามาแทนที่คนรุ่นเก่าภายใต้รูปแบบการจัดการที่ยังคงเชื่อมโยงกับฐานทางวัฒนธรรมที่มีมาแต่อดีต(กลุ่มเยาวชนบ้านห้วยหินดำ, 2566)

ชุมชนบ้านห้วยหินดำกำลังเผชิญกับปัญหาเรื่องการสืบทอดวัฒนธรรม เนื่องจากเยาวชนในยุคปัจจุบันไม่ค่อยให้ความสนใจประเพณี วัฒนธรรมของชุมชนมากนักบ้างก็ติดทีวี โทรศัพท์ การเรียนรู้ภาษาไทย พูดภาษาไทย ภาษาอังกฤษได้ ก็อาจเป็นเรื่องที่ควรทำแต่ถ้าหากปล่อยไว้จะทำให้ในอนาคตคนในชุมชนจะละทิ้งประเพณีวัฒนธรรมของตนเอง ชุมชนควรมุ่งฟื้นฟูวัฒนธรรมภูมิปัญญา อาจจะเริ่มจากการสอนภาษากะเหรี่ยง สนับสนุนให้พ่อแม่ ของแต่ละครอบครัวใช้ภาษากะเหรี่ยงในการสื่อสาร ดำเนินชีวิตตามวิถีชีวิตกะเหรี่ยงแบบดั้งเดิมเพื่อเป็นการสืบทอดเอกลักษณ์ของชนชาติพันธุ์ตนเองไว้ให้สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ชาวกะเหรี่ยงชุมชนบ้านห้วยหินดำเป็นชุมชนที่มีความน่าสนใจในการศึกษาทั้งวัฒนธรรม การดำรงชีวิตและพื้นที่ที่อยู่อาศัย จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าประชากรกลุ่มชาติพันธุ์ในตำบลวังยาว อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี มีทั้งหมด 6 หมู่บ้าน 1,211 ครัวเรือน 1,211 ครอบครัว โดยแบ่งเป็น กลุ่มชาติพันธุ์ลัวะ (ละว้า) 1 หมู่บ้าน 226 ครัวเรือน 226 ครอบครัว และ กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง 5 หมู่บ้าน 985 ครัวเรือน 1561 ครอบครัว (องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาว, 2565)

กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ที่เรียกตนเองว่า “กะเหรี่ยงโปว์, โผล่ว, โผล่วซู, ฉู้, โพล่งฉู้” มีเอกลักษณ์ในการดำรงความเป็นเผ่าพันธุ์นี้เนื่องจากการปฏิบัติตามประเพณี วัฒนธรรมของตนเองในการดำรงชีวิต การใช้ทรัพยากรธรรมชาติมีความสัมพันธ์กับ ดิน น้ำ ป่า มาอย่างยาวนาน มีภูมิปัญญาในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติจากวิถีชีวิตที่มีความเรียบง่ายการปฏิบัติตามจารีตประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีอย่างสืบเนื่องต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จากกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การพัฒนาของภาครัฐเข้าสู่ชุมชนในปัจจุบัน ทำให้เกิดผลกระทบวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ที่จะต้องปรับตัวตามกระแสการพัฒนาที่หลั่งไหลเข้าสู่ชุมชน คนกะเหรี่ยงที่เคยมีเอกลักษณ์วิถีการดำรงชีพที่โดดเด่นในเรื่องประเพณีวัฒนธรรม ความเชื่อและวิถีคิดตามประเพณีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตก็มีอันต้องแปรผันหรือค่อยๆสูญหายไปจากชุมชน

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงเห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงเกี่ยวกับวัฒนธรรมและการอนุรักษ์ประเพณีทางวัฒนธรรมของตนให้คงอยู่ ทราบถึงความต้องการและปัญหาอีกทั้งเป็นการ รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มาเสนอเผยแพร่ให้เข้าใจซึ่งเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ต่อผู้ต้องการศึกษาและผู้ที่มีจุดประสงค์ในการช่วยอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมต่างๆอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมกะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี
2. เพื่อศึกษาวัฒนธรรมของชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงโปว์บ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประเภทของการวิจัย

งานวิจัย ทัศนคติของชุมชนที่มีต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ กรณีศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี การศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบผสม (Mixed Methodology) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 งานวิจัยเชิงคุณภาพ

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มผู้นำชุมชนบ้านห้วยหินดำ คนในชุมชนและหน่วยงานอื่นๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชุมชนบ้านห้วยหินดำ โดยผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบไม่เกี่ยวข้องกับโอกาสทางสถิติ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่แท้จริง จากตัวแทนความคิดเห็นของทุกภาคส่วน จำนวนทั้งสิ้น 10 คน ซึ่งมาจากหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ ผู้ใหญ่บ้าน ตำบลวังยาว อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 3 คน หน่วยงานภาคเอกชน ได้แก่ ตัวแทนจากร้านค้าชุมชนเจ้าของที่พักโฮมสเตย์ในชุมชน จำนวน 3 คน และภาคชุมชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำจำนวน 4 คน

2.2 งานวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ คนในชุมชนห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 356 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.1 งานวิจัยเชิงคุณภาพ

ในการศึกษาการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้วิจัยนำผลจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและทัศนคติทางวัฒนธรรม มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์

ลักษณะเครื่องมือเป็นแบบมีโครงสร้าง มีขั้นตอนในการสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึก นำประเด็นเนื้อหาในแต่ละด้านมาสร้างเป็นกรอบประเด็นคำถามเพื่อสัมภาษณ์เชิงลึกสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างได้แก่ ลักษณะทางกายภาพความสมบูรณ์และความมีชีวิตชีวาของชุมชน ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านธรรมชาติ และด้านการบริหารจัดการ

3.2 งานวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อนำมาใช้ในการศึกษา โดยแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการศึกษาจะมีทั้งคำถามปลายปิด (Close ended question) และคำถามปลายเปิด (Open ended question) โดยคำถามสร้างจากแนวความคิดทฤษฎี แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยง กรณีศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 16 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 หัวข้อหลัก คือ องค์ประกอบทางด้านอารมณ์ องค์ประกอบทางด้านความคิด องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมซึ่งมีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น

ความคิดเห็นระดับเห็นด้วยมากที่สุด

ความคิดเห็นระดับเห็นด้วยมาก

ความคิดเห็นระดับเห็นด้วยปานกลาง

ความคิดเห็นระดับเห็นด้วยน้อย

ความคิดเห็นระดับเห็นด้วยน้อยที่สุด

ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกคำตอบ

มีน้ำหนักของคะแนนเท่ากับ 5

มีน้ำหนักของคะแนนเท่ากับ 4

มีน้ำหนักของคะแนนเท่ากับ 3

มีน้ำหนักของคะแนนเท่ากับ 2

มีน้ำหนักของคะแนนเท่ากับ 1

และเกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยและระดับช่วงคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 คะแนน แปลความหมายว่า มีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 คะแนน แปลความหมายว่า มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 คะแนน	แปลความหมายว่า	มีความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 คะแนน	แปลความหมายว่า	มีความสำคัญอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 คะแนน	แปลความหมายว่า	มีความสำคัญอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะใช้แบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended มีจำนวน 1 ข้อ)

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามนี้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของวัตถุประสงค์กับเนื้อหา (IOC) ซึ่งผ่านเกณฑ์ในการยอมรับได้ และนำมาปรับปรุงข้อคำถามให้มีความชัดเจน ก่อนนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความใกล้เคียงกัน จำนวน 30 คน แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่นของคอนบาค (Cronbach's Alpha) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.82 และตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า โดยตรวจสอบจากแหล่งที่มาของข้อมูลสามกลุ่ม ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนชาติพันธุ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสาร หนังสือ บทความวิชาการ บทความวิจัย บทความออนไลน์ เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาและบริบทและวัฒนธรรมของชุมชน และได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ จากกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบสอบถาม กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 356 คน และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ในงานวิจัยเชิงปริมาณ และสำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพได้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยใช้เครื่องมือทางการวิจัยนี้เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่ม

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 งานวิจัยเชิงคุณภาพ

สำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์ผลเชิงเนื้อหา และนำเสนอเป็นพรรณนา

5.2 งานวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งมีการประมวลผลข้อมูลเป็นขั้นตอน หลังจากการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว จึงนำข้อมูลที่ได้มาเปลี่ยนแปลงเป็นรหัสตัวเลข (Code) แล้วบันทึกลงเครื่องคอมพิวเตอร์ และเขียนโปรแกรมสั่งงานโดยใช้สถิติตามลำดับดังนี้

5.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตอบรายการ (Check list) ใช้วิธีหาค่าความถี่ (Frequency) และสรุปออกมาเป็นร้อยละ (Percentage)

5.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงกรณศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)

5.3 แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆที่มีต่อทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงกรณศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี แบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-Ended) ใช้วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วเรียบเรียงออกมาเป็นความถี่ (Frequency)

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง เพื่อศึกษาทัศนคติของชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมกะเหรี่ยง บ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี คณะผู้วิจัยขอเสนอผลของการวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พบว่า เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.00 มีอายุ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 48.00 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 92.00 และมีรายได้ 1,000-1,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 44.00 และส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 96.00

และขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1.ทัศนคติของชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมกะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรีสามารถนำเสนอได้ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติของคนในชุมชนต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยง โดยภาพรวม

ทัศนคติของชุมชนที่ต้องการอนุรักษ์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านอารมณ์	4.77	0.25	มากที่สุด
2. ด้านความรู้	4.63	0.41	มากที่สุด
3. ด้านพฤติกรรม	4.20	0.52	มาก
รวม	4.53	0.29	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่าทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ในรายด้านมีภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.53 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า ทัศนคติทางด้านอารมณ์อยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.77 รองลงมาคือ ด้านความรู้มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.63 และด้านพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.20 ตามลำดับ

และเมื่อศึกษาในรายละเอียดของแต่ละด้านพบว่า ทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยง โดยมีทัศนคติทางด้านอารมณ์ อยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.77 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า การดูแลรักษาหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในชุมชน มีความสำคัญมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.92 และความรู้สึกเห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมด้านชาติพันธุ์มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.92 รองลงมาคือ การปลูกจิตสำนึกให้เห็นถึงความสำคัญของวัฒนธรรมในชุมชน โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.80 และคนในชุมชนมีส่วนร่วมในการรักษาภาพลักษณ์ของวัฒนธรรมในชุมชน มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.56 ตามลำดับ

ทัศนคติทางด้านความรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.63 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า การมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ของตนเอง มีความสำคัญมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.68 รองลงมาคือ การมีความรู้เกี่ยวกับชาติพันธุ์ของตนเอง โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.64 และการมีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางการพัฒนาชุมชนมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.56 ตามลำดับ

ทัศนคติด้านพฤติกรรม ทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.20 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์วัฒนธรรม เช่น การแต่งกาย ภาษา ฯลฯ มีความสำคัญมาก โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.44 รองลงมาคือ การปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติพันธุ์ตนเอง โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 4.24 และรักและคงความเป็นตัวตนของชาติพันธุ์กะเหรี่ยง มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) 3.96 ตามลำดับ

2. วัฒนธรรมของชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงโปว์บ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี

ชุมชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ มีประเพณีและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นของตน ได้แก่

2.1 ประเพณีค้ำต้นไทร เป็นความเชื่อของชาวกะเหรี่ยงโปว์ ว่า ต้นไทร หมายถึง ความเจริญรุ่งเรืองอยู่ร่มเย็นเป็นสุขและพิธีนี้เป็นการยึดอายุต่อดวงชะตาอีกด้วย เมื่อถึงทุกเดือน 6 ชาวกะเหรี่ยงจะร่วมกันทำความสะอาดต้นไทรและตัดต้นไผ่ตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือน สำหรับหญิงตั้งครรภ์ต้องทำไม้ค้ำ 2 อัน ไม้ค้ำอันเป็นของลูกในครรภ์ ตัดกระบอกน้ำประกอบ กับต้นไผ่ใส่ น้ำพร้อมนำดอกไม้เทียนขี้ผึ้งนำมาค้ำตามกิ่งต้นไทรและสร้างเจดีย์ทราย 1 กอง ซึ่งการตัดกระบอกไผ่ใส่น้ำพร้อมกับแขวนห้อยไว้กันไม้ค้ำหมายถึงการกรวดน้ำไปในตัวเช่นเดียวกับศาสนาพุทธที่มักจะมีการกรวดน้ำหลังจากทำบุญตักบาตร

2.2 การทำบุญข้าวใหม่ หรือการบูชาพระแม่โพสพ เป็นประเพณีที่มีการจัดขึ้นจากการทำไร่ได้ผลดีในช่วงปีที่ผ่านมา งานประเพณีงานบุญกินข้าวใหม่ที่จะจัดเป็นประจำในวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 2 ของทุกปี ประเพณีกินข้าวใหม่จัดงาน 3 วัน 3 คืน งานจะเริ่มตั้งแต่คืนวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 2 ชาวบ้านจะมารวมกันที่ บริเวณลานพิธีเพื่อประกอบพิธีเรียกขวัญ พระแม่โพสพ โดยพระสงฆ์จะสวดพุทธมนต์ บริเวณลานพิธีนี้ถือเป็นสถานที่เชื่อมต่อระหว่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับชาวบ้าน ประเพณีกินข้าวใหม่ยังคงมีอยู่จนถึงปัจจุบัน เมื่อมีการเกี่ยวข้าวเสร็จแต่ละบ้านจะทำพิธีทำบุญข้าวใหม่และจะหุงข้าว ทำกับข้าวเลี้ยงแขกที่มาเยือนที่บ้านจนมีคำกล่าวว่า ถ้าเป็นช่วงเวลาทำบุญข้าวใหม่ คนในชุมชนห้วยหินดำจะแวะเวียนไปตามบ้านต่างๆ เพราะทุกบ้านจะมีข้าวให้กิน อาหารที่นิยมทำในประเพณีกินข้าวใหม่คือ แกงหอยจู้บ และเผือกนึ่ง

2.3 พิธีทำบุญผูกข้อมือข้าวใหม่ จะทำเมื่อขึ้น 15 ค่ำเดือน 5 ของทุกปี พิธีนี้จะมีการปลุกเสกโดยเจ้าวัดจะใช้ด้ายย้อมสีเหลือง ปลุกเสกด้วยการอธิฐาน ภาวนา ผู้เข้าร่วมพิธีจะพันด้ายสีเหลืองที่ปลุกเสกแล้วที่ข้อมือของตนตลอดเวลา ห้ามถอดออกเด็ดขาด จนกว่าจะทำพิธีครั้งใหม่ นอกจากด้ายเหลืองยังมีการผูกด้ายขาว เป็นการผูกเพื่อรับขวัญหรือรับพรจากคนเฒ่าคนแก่ ภายในบ้านเป็นการผูกให้กันของเครือญาติเมื่อด้ายขาดจะทำการผูกเมื่อไหร่ก็ได้

2.4 ประเพณีเปลี่ยนชุด เด็กที่เกิดมาทั้งหญิงและชายจะสวมชุดผ้าทอกะเหรี่ยงสีขาวแต่เมื่อเด็กผู้หญิงอายุครบ 15 ปี จะมีพิธีเปลี่ยนชุด โดยผู้เป็นแม่จะเป็นคนทอชุดกะเหรี่ยงด้ายแดงไว้ให้กับลูกสาวใส่ เป็นเวลา 3 วัน 3 คืน โดยห้ามถอด สาเหตุเนื่องมาจากเด็กผู้หญิงเมื่อเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์จะมีประจำเดือนซึ่งเป็นสาเหตุให้เด็กผู้หญิงต้องเปลี่ยนมาใส่ชุดสีแดง

2.5 ด้านพิธีกรรมความเชื่อ ชาวกะเหรี่ยงโปว์บ้านห้วยหินดำ เป็นกะเหรี่ยงด้ายเหลือง นับถือศาสนาพุทธ ไม่นิยมนับถือผี ซึ่งกะเหรี่ยงจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มตามสีด้ายที่ตนเองนับถือ คือ กะเหรี่ยงด้ายเหลืองและกะเหรี่ยงด้ายขาว แต่ละสีด้ายจะมีข้อปฏิบัติที่แตกต่างกันไป กะเหรี่ยงด้ายเหลือง เป็นกลุ่มที่อยู่ในลัทธิเจ้าวัดหรือผู้นำพิธีกรรมต่างๆ โดยยึดถือพระแม่ธรณีหรือแผ่นดินเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยมีสัญลักษณ์ตัวแทนของพระแม่ธรณี คือ เจดีย์ เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวกะเหรี่ยงด้ายเหลือง โดยจะมีการทำพิธีทำบุญไหว้เจดีย์ประจำปี ชาวกะเหรี่ยงด้ายเหลืองจึงมีการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีที่กำหนดขึ้นและถือศีล 5 โดยไม่มีการบริโภคหมูและไก่ หากเข้าร่วมงานพิธีกรรมต่างๆ เมื่อมีเจ้าวัดอยู่ร่วมในพิธี ห้ามนำเนื้อสัตว์เข้ามา ซึ่งข้อปฏิบัติของเจ้าวัดค่อนข้างเคร่งครัดกว่าชาวกะเหรี่ยงด้ายเหลืองทั่วไป คือ ต้องถือศีล 5 ห้ามบริโภคเนื้อสัตว์ที่เลี้ยงไว้เอง แต่งกายด้วยผ้าผืนสีขาว การเป็นเจ้าวัดหรือผู้นำในพิธีไม่ใช่สิ่งที่ใครจะเป็นได้ง่ายๆ แต่เกิดจากการถูกเลือกโดยธรรมชาติหรือเกิดจากการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น เมื่อเป็นผู้ถูกเลือกแล้วหากไม่ยอมเป็นจะเกิดบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติต่อร่างกายตนเองหรือลูกหลาน เช่น มีอาการไม่สบายโดยไม่ทราบสาเหตุ รักษาไม่หาย เป็นต้น กะเหรี่ยงด้ายขาวมีการนับถือผีประจำสายตระกูลที่ทำหน้าที่คุ้มครองดูแลคนในตระกูล ซึ่งจะมีพิธีเซ่นไหว้ผีในตระกูลทุกปี สัญลักษณ์ของกะเหรี่ยงด้ายขาวคือจะมีด้ายสีขาวผูกมัดข้อมือทั้งสองข้างอยู่ตลอดเวลา ในการประกอบพิธีของกะเหรี่ยงด้ายขาวจะไม่มีเจ้าวัดหรือผู้นำพิธีกรรมแต่จะมีผู้หญิงที่อาวุโสในครอบครัวหรือหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้นำพิธี

2.6 วัฒนธรรมด้านอาหาร อาหารของชาวกะเหรี่ยงโปว์ ประกอบไปด้วยข้าวและน้ำพริกผัดต้ม น้ำพริกจะเป็นน้ำพริกที่ชาวกะเหรี่ยงทำขึ้นมาเองเช่น พริกปลาร้าที่ใช้เนื้อในการหมักทำปลาร้า เนื่องจากชาวกะเหรี่ยงในอดีตไม่มีตู้เย็นใช้สำหรับการถนอมอาหาร จึงนิยมทำอาหารที่เนิ่นยี่อายุของอาหารให้เก็บไว้ได้นานที่สุด ในส่วนของพืชผักชาวกะเหรี่ยงสามารถหาบริโภคได้ทั่วไปจากธรรมชาติ ไร่หมุนเวียน รอบบริเวณบ้านและตามริมลำห้วย

2.7 วัฒนธรรมด้านที่อยู่อาศัย ลักษณะบ้านเรือนของชาวกะเหรี่ยงโปว์ สร้างเป็นพื้นยกสูงด้วยวัสดุที่ได้จากธรรมชาติ เสาบ้านทำจากไม้เนื้อแข็ง ส่วนโครงสร้างอื่นๆของบ้านทำจากไม้ไผ่ ซึ่งการสร้างบ้านได้สำหรับการขึ้น-ลงบ้านของชาวกะเหรี่ยงโปว์มักนิยมสร้างบันไดให้มีขนาดไม่เท่ากัน โดยสร้างบันไดเป็นเลขคี่ช่วงบนจะมีระยะห่างที่ค่อนข้างแคบส่วนล่างมีระยะห่างที่ค่อนข้างกว้าง มีความเชื่อว่า“หากขึ้นบันไดแล้วบันไดหักถือว่าดีเป็นเรื่องเกี่ยวกับการมีโชคเข้าบ้าน หากลงบันไดแล้วหักถือว่าเป็นลางไม่ดี”เมื่อลงมาบริเวณรอบๆบ้าน จะมีพืชผักต่างๆที่ชาวกะเหรี่ยงบริโภคได้

2.8 วัฒนธรรมด้านการแต่งกายวัฒนธรรมทางด้านการแต่งกาย การทอผ้าของชาวกะเหรี่ยงมีเอกลักษณ์ คือ วิธีการทอผ้าด้วยกี่เอว การทอต้องนั่งกับพื้นเหยียดขาตรงไปข้างหน้าทั้งสอง มีการทอผ้าเพื่อใช้ในครัวเรือนเป็นผ้าชิ้นสี่เหลี่ยม สำหรับผู้ชายและผู้หญิงเพื่อใช้เองและผลิตตามความต้องการของลูกค้า นอกจากนี้ในชุมชนบ้านห้วยหินดำมีการรวมกลุ่มในการทอผ้าสร้างผลผลิตเชิง

พาณิชย์ เป็นผ้าคลุมไหล่ ยาม โดยใช้สีธรรมชาติ ผ้าทอกระเหรี่ยงมีลักษณะวิธีการทอโดยทำลวดลายบนผ้าขึ้น ส่วนเนื้อผ้าลวดลายด้วยวิธีการปักลวดลายสวยงามชนิดของผ้าแบ่งเป็น 5 ประเภท คือ เสื้อสีขาว(ไข่อั่ว) เป็นเสื้อยาวคลุมเข้าใช้สวมใส่ตั้งแต่เด็กจนถึงวันมีประจำเดือน เสื้อสีน้ำเงิน (ไขโพลง) เป็นเสื้อที่แสดงถึงการที่ผู้หญิงแต่งงานแล้ว ตัวเสื้อยาว คลุมเข้า คอวี ปักลวดลายรอบตัว ยาม ผ้าโพกหัว ผ้าอื่นๆ ผ้าทอชาวกระเหรี่ยงมีความสำคัญและมีคุณค่าทางสังคม ทั้งนี้เนื่องจากลวดลายสีนั้นมีลักษณะเฉพาะเป็นเอกลักษณ์ของชาวกระเหรี่ยง แต่ในปัจจุบันคนหนุ่มสาวเยาวชนชนชาติความสนใจที่จะเรียนรู้การทอผ้าของชาวกระเหรี่ยง ไม่มีการพัฒนารูปแบบหรือสืบทอดภูมิปัญญาในการทอผ้า ต่อไปจะขาดการสืบทอดภูมิปัญญาการทอผ้า จากการลงพื้นที่สำรวจพื้นที่ศูนย์การทอผ้าบ้านห้วยหินดำ ลูกสาวจะเรียนรู้วิธีการทอผ้าจากแม่ มีการทอผ้าใช้ในครัวเรือน มีการทอผ้าเพื่อเป็นสินค้าเฉพาะกลุ่มลูกค้า ซึ่งมีลักษณะเป็นความพึงพอใจเชิงคุณค่าของผ้าที่มีความงามตามอัตลักษณ์ของชาวกระเหรี่ยง

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติของชุมชนที่มีต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ กรณีศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กระเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 จากการศึกษาทัศนคติของชุมชนที่มีต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมกระเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ มีระดับความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด โดยพบว่า ทัศนคติของชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมกระเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ ด้านการมีส่วนร่วมในการรักษาภาพลักษณ์ของชุมชน คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทางแผนทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในชุมชนและความรู้สึกเห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมของชาติพันธุ์มีความสำคัญมากที่สุด และการมีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางการพัฒนาชุมชนมีความสำคัญมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราภรณ์ กาญจนสุพรรณ. (2562) ที่ได้มีการศึกษาเรื่อง “การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมกระเหรี่ยงอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กระเหรี่ยงจังหวัดราชบุรี ผลจากการสร้างกิจกรรมส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมกระเหรี่ยงจังหวัดราชบุรีพบว่ามีการกิจกรรม ที่คนในชุมชนร่วมกันสร้างเพื่อเป็นการดำรงไว้ซึ่งรากฐานทางวัฒนธรรมและเป็นสื่อการเรียนรู้วัฒนธรรมให้คนในชุมชนได้ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของชาติพันธุ์กระเหรี่ยง โดยมีปัจจัยที่ส่งผลให้กิจกรรมการอนุรักษ์วัฒนธรรมกระเหรี่ยงประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย 1) ผู้นำที่ดี 2) สมาชิกในชุมชนเข้มแข็ง 3) เครือข่าย/หน่วยงานภายนอกให้การสนับสนุน 4) ชุมชนมีฐานทุนทางวัฒนธรรมที่ดีและ 5) จัดสำนึกความเป็นชาติพันธุ์กระเหรี่ยง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 จากการศึกษาวัฒนธรรมของชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์กระเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ พบว่า เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีอัตลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรมที่มีรูปแบบวิถีชีวิต ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ได้แก่ ประเพณี พิธีกรรมความเชื่อ ภาษา ตลอดจนวิถีชีวิตทั้งในด้านของการแต่งกาย ที่อยู่อาศัย หรือวัฒนธรรมทางด้านอาหาร ซึ่งวัฒนธรรมต่างๆ เหล่านี้จะนำไปสู่การอนุรักษ์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ และเป็นวัฒนธรรมที่เกิดจากการส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนงลักษณ์ โพธิ์ไพจิตร. (2561) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาศักยภาพกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กรณีศึกษา กลุ่มชนไทยทรงดำ ตำบลบ้านดอน อำเภออุ้มผาง จังหวัดสุพรรณบุรี จากการศึกษาทางด้านวัฒนธรรมพบว่า ชาวไทยทรงดำ มีการสืบทอดทางด้านวัฒนธรรมมาจากบรรพบุรุษ โดยประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่ค้นพบนั้น ประกอบไปด้วย 7 ด้าน คือ การแต่งกาย ลายผ้า ภาษา อาหาร บ้านเรือน ประเพณี และอาชีพ

สรุปผลการวิจัย

1.ทัศนคติของคนในชุมชนที่มีต่อวัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติพันธุ์กระเหรี่ยง ทั้งสามด้าน ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านความรู้ มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก ชุมชนมีความรู้ เข้าใจ และหวงแหนในทรัพยากรทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ มีวัฒนธรรมการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง คนในชุมชนมีความรู้ เข้าใจ เห็นคุณค่า และเข้าใจในความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งส่งผลต่อการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมของชุมชน แต่ประสบปัญหาในการสืบทอดและอนุรักษ์วัฒนธรรมเหล่านั้นไว้ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และสภาพทางสังคมที่มีความเจริญก้าวหน้าส่งผลให้เกิดการย้ายถิ่นที่อยู่อาศัย

2. กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงบ้านห้วยหินดำ มีวิถีชีวิตที่พึ่งพาอาศัยอยู่กับธรรมชาติ ใช้ชีวิตกับสิ่งที่มีอยู่รอบตัว มีวัฒนธรรมการแต่งกาย อาหาร และภาษาเป็นของตนเอง มีการสร้างที่อยู่อาศัยโดยการนำสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ใช้ชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อที่สอดคล้องไปกับธรรมชาติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. งานวิจัยนี้ทำให้ทราบถึงทัศนคติของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงที่มีต่อวัฒนธรรมของตน ดังนั้นสามารถนำผลที่ได้มาใช้ในการวางแผนและต่อยอดในเรื่องของการอนุรักษ์ ทางด้านวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์
2. นำผลที่ได้มาใช้ในการสร้างโปรแกรม หรือเส้นทางการท่องเที่ยวให้กับชุมชน
3. นำผลทางด้านวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์มาออกแบบเป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือหนึ่งในการอนุรักษ์วัฒนธรรมได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนา และอนุรักษ์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์
2. ควรมีการทำงานวิจัยเกี่ยวกับมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน หมู่บ้านกะเหรี่ยง บ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี
3. เนื่องจากจังหวัดสุพรรณบุรีมีกลุ่มชนชาติพันธุ์อาศัยอยู่หลากหลาย ดังนั้นควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม เช่น การศึกษาหรือการวิเคราะห์ เกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สภาพความเป็นอยู่ หรือจำนวนที่แท้จริงของชาติพันธุ์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญชีวัน บัวแดง. (2566). ปกาเกอญอ. **ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร**. <<http://www.ethnic-groups.sac.or.th/>> (สืบค้นเมื่อ 10 มค.2567).
- จิราภรณ์ กาญจนสุพรรณ. (2563). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมกะเหรี่ยง : กรณีศึกษากลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงจังหวัดราชบุรี. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี**. 14(2), 84-97.
- นงลักษณ์ โพธิ์ไพจิตร, กฤษณพร ประสิทธิ์วิเศษ, ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2561). การพัฒนาศักยภาพกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กรณีศึกษา กลุ่มชนไทยทรงดำ ตำบลบ้านดอน อำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- นัฐฉา สิงห์กุล. (2562). พลวัตชุมชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงภาคตะวันตกของไทย ระยะที่ 1 พื้นที่ศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี อุทัยธานี และนครสวรรค์ ภายใต้ชุดโครงการศึกษาวิจัยพลวัตของชุมชนชาติพันธุ์เพื่อการสร้างแผนที่วัฒนธรรมมีชีวิต ปีที่ 1. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน): กรุงเทพฯ.
- สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี. (2566). **กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงในเขตจังหวัดสุพรรณบุรี**. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร . <<http://www. https://www2.m-culture.go.th/>> (สืบค้นเมื่อ 10 มค.2567).
- อุทุมพร เรืองฤทธิ์. (2564). **แนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์บนรากฐานวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดสุพรรณบุรี**. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรดุขุฎิบัณฑิต, สาขาการจัดการการท่องเที่ยว คณะบัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยพะเยา.
- องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาว. (2565). **เขตการปกครอง**. <<http://www.wangyaw.go.th/>> (สืบค้นเมื่อ 10 มค.2567).